

A Țara pierdută

- ❖ Dumnezeu i-a numit pe Adam și Eva conducători ai acestei lumi (Gen. 1:27-28) și i-a așezat în grădina Edenului (Gen. 2:8). Când nu L-au ascultat pe Dumnezeu, au fost expulzați de acolo (Geneza 3:23). Ei pierduseră stăpânirea asupra Pământului.
- ❖ Dar Dumnezeu avea un plan pentru omenire, pentru a recupera pământul pierdut. În prima fază, le-a dat lui Avraam, Isaac și Iacov o mică bucată de pământ: Canaanul (Gen. 13:14-15).
- ❖ Treptat, posesiunea avea să se extindă pe întregul pământ, pe măsură ce cunoașterea lui Dumnezeu ajungea la fiecare popor și națiune (Isaia 11:9).
- ❖ Neascultarea lui Israel a cauzat o schimbare în planurile inițiale. Dumnezeu a ridicat copii din pietrele lui Avraam pentru a moșteni făgăduințele Sale: pe noi (Luca 3:8; Evrei 6:11-12).

B Pământul dăruit de Dumnezeu

- ❖ Așa cum Adam și Eva nu au făcut nimic pentru a merita să stăpânească Grădina Edenului, Avraam și urmașii săi nu au făcut nimic pentru a merita pământul făgăduit. Acesta a fost un dar de la Dumnezeu.
- ❖ Putem compara acest dar cu o casă închiriată. Deși Israel putea locui în Canaan, țara a rămas în posesia lui Dumnezeu (Psalmul 24:1).
- ❖ Proprietarul casei este responsabil pentru întreținerea acoperișului, a instalațiilor sanitare și așa mai departe. În mod similar, Dumnezeu a oferit ploaie, a protejat recoltele și așa mai departe, astfel încât Israelul să poată trăi în siguranță în țara pe care Dumnezeu le-a dat-o.
- ❖ La fel ca în Eden, exista o rată de „plătit”: ascultarea (Lev. 20:22). Era, de fapt, o chestiune de relație: să-L iubești pe Dumnezeu și să te bucuri de binecuvântările Lui. Ieri, la fel ca și astăzi, rămâne o chestiune de credință (Evr. 11:9-13).

C Cucerirea țării

- ❖ Când Iosua era deja un om în vârstă, Dumnezeu i-a poruncit să împartă țara între semințiile lui Israel, inclusiv teritoriile încă necucerite (Iosua 13:1-7).
- ❖ Pământul era al lor, dar totuși trebuiau să depună eforturi pentru a-l poseda. Dumnezeu nu acționează independent de om; El vrea ca noi să ne facem partea.
- ❖ Deși au luptat pentru victorie, succesul nu a fost lucrarea lor, ci a lui Dumnezeu (Deut. 9:5). La fel ca Israel, noi nu putem face nimic pentru a câștiga mântuirea și a moșteni făgăduințele (Efes. 2:8-9; Gal. 3:29). Dar dacă ei au luptat... ce ar trebui să facem astăzi?
- ❖ Odată mântuit, Dumnezeu le cere două lucruri moștenitorilor Săi: ascultare (Filipeni 2:12) și recunoștință (Evrei 12:28).

D Păstrarea cadoului

- ❖ Odată ce moștenirea era primită, existau reguli speciale care guvernau utilizarea pământului: anul sabatic și jubileul.
- ❖ Anul sabatic, o prelungire pe scară largă a Sabatului, a permis țării să se odihnească (Lev. 25:2-5). Nerespectarea acestei legi a fost unul dintre motivele exilului (2 Cron. 36:20-21).
- ❖ Jubileul implica restituirea pământurilor proprietarilor lor inițiali, evitând inegalitățile sociale (Levitic 25:10, 23, 40-41).
- ❖ În esență, acesta este scopul principal al Evangheliei: să șteargă distincția dintre bogați și săraci, angajatori și angajați, privilegiați și dezavantajați, punându-ne pe toți pe picior de egalitate prin recunoașterea nevoii noastre totale de harul lui Dumnezeu.

E Țara recuperată

- ❖ Din cauza neascultării lor, Israelul a fost dezrădăcinat din țara sa și aruncat în Babilon. Dar Dumnezeu nu i-a abandonat.
- ❖ El a promis că îi va aduce înapoi, că le va da țara pe vecie și că îl va pune peste ei pe regele David (Ezechiel 37:25). Dar Israel nu a stăpânit acea țara pentru totdeauna, iar David murise de mult. Ce înseamnă, așadar, această profeție?
- ❖ Aici este proclamat Isus, adevăratul Rege care domnește veșnic. El, prin sângele său, ne asigură o moștenire veșnică.
- ❖ El este împlinirea tuturor făgăduințelor (Romani 15:8; 2 Corinteni 1:20). În El primim binecuvântări acum și, în viitor, moștenirea promisă (1 Petru 1:3-4). În curând, picioarele noastre vor sta în Țara Făgăduită.